

Pando Report

Wat een geweldige kans!

Vorig jaar werd bisschop Casey 80 jaar. Ter gelegenheid van die gebeurtenis kregen we een prachtig aanbod. Mindwize B.V. in Hoofddorp wilde een film over het leven en werk van bisschop Casey financieren! Waarom? "Omdat iedereen moet weten hoe bijzonder de bisschop zijn leven heeft ingezet voor de allerarmsten," zei directeur Jeanette Eesmann-Foster.

Wat waren we blij! Stel je voor: een eigen documentaire, normaal

gesproken onbetaalbaar, dat zou geweldig zijn! We maakten plannen en gingen op zoek naar een goede documentairemaker.

Inmiddels zijn we een paar maanden verder. De opnamen in Bolivia zijn gemaakt. Op het moment dat u dit leest wordt de laatste hand gelegd aan de montage.

In dit Pando Report volgen we de filmploeg naar Bolivia. Gaat u mee op deze onvergetelijke reis?

Monniek Leendertse ●

Van Nederland naar Bolivia

Waar ligt het werkgebied van Stichting Amazone Kinderen eigenlijk en hoe kun je er komen? Om dat aan u duidelijk te maken volgen we het filmteam op hun reis.

Ons reisdoel is het land Bolivia. Het ligt aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, middenin het continent Zuid-Amerika. Het westen van Bolivia wordt gevormd door hoge bergen, de Andes, maar wij moeten naar het noordoosten. Dat ligt juist laag en bestaat uit tropisch regenwoud. Hoe komen we in dat uitgestrekte, bijna ondoordringbare oerwoudgebied?

De filmploeg, bestaande uit Lillas, Carola, Jeanette en Hans, vertrok op maandag 11 april rond het middaguur met koffers en filmapparatuur van Schiphol richting

Onderweg naar Bolivia: Hans, Lillas, Carola en Jeanette.

Lima in Peru. De vliegtreis duurde maar liefst 12,5 uur. Na een overstaptijd van ruim 4 uur vertrok het viertal per vliegtuig naar Santa Cruz, een middelgrote stad in het zuiden van Bolivia. Deze vlucht duurde bijna 3 uur en de plaatselijke tijd was bij aankomst kwart voor 3 in de nacht. Een busje pikte hen op en dropte hen bij een hotel voor een erg korte overnachting. Op dinsdagochtend om even ►

Hulp aan de armste kinderen in het oerwoud.

Van Nederland naar Bolivia

Vervolg artikel pag. 1

voor half 11 stond er een klein vliegtuig klaar om ons filmteam, met een korte tankstop halverwege, in 4 uur tijd over het regenwoud naar Riberalta te brengen.

Helaas. Het toestel veranderde van koers en leverde onze mensen niet af in Riberalta, maar in Guayaramerin, aan de Braziliaanse grens. Er zat niets anders voor

hen op dan maar de bus te nemen over de (nu gelukkig verharde) weg, dwars door het snikhete oerwoud, naar eindbestemming Riberalta. Bisschop Casey zat er al op hen te wachten. Totale reistijd: 40 uur! ●

Reisverslag van Carola

Als er iemand mee moest op reis, was het Carola wel. Al vanaf de oprichting van de stichting (1994) is Carola bij het werk van bisschop Casey betrokken. Zij is er verantwoordelijk voor dat de brieven van de bisschop mooi gedrukt worden en vervolgens naar donateurs worden verstuurd; dat de donaties die daarop binnenkomen op de juiste wijze worden geboekt. Bovendien ziet zij erop toe dat het secretariaat in Zoetermeer lekker draait. Hier volgen stukjes uit haar dagboek:

Dag 1

Het is alweer 11 jaar geleden dat Monniek Leendertse (PR en secretariaat) en ik voor het laatst in Bolivia waren. Hoog tijd dus om bisschop Casey weer te bezoeken. Ik ben erg benieuwd naar de Amazonekinderen. Hoe gaat het intussen met hen? Hoe gaat het met alle hulpprojecten?

Dag 2

Eindelijk! We zijn na een slopende reis van 40 uur aangekomen in de zeer warme oerwoudstad Riberalta. Vanmiddag bespreken we met bisschop Casey en Esteban Niemira onze planning. We zijn moe en gaan op tijd naar bed om uit te rusten, want morgenochtend starten we de eerste filmdag al vroeg in

In Centro Nuevos Horizontes gebeuren echt wonderen!

het opvangcentrum voor gehandicapte kinderen. Spannend!

Dag 3

Wat een geweldige eerste dag vandaag! We waren te gast bij Centro Nuevos Horizontes. In 2014 en 2015 kon het met financiële steun van donateurs worden opgeknapt en uitgebreid. Wat is het mooi geworden! Ik keek mijn ogen uit. We mochten echt alles filmen: de fysiotherapie, tijdens de maaltijd en gesprekken met begeleiders en ouders.

Het doet me heel veel om deze kinderen te zien. Mevrouw Giovana Duly Capriles Méndez, die hier al jaren leiding geeft, legde aan ons uit dat het zo belangrijk is, dat ouders van gehandicapte kinderen hun schaamte overwinnen en zo vroeg mogelijk met hun kinderen durven te komen. Hoe eerder we kunnen helpen, hoe beter de kinderen zich zullen ontwikkelen. Het greep me aan toen zij vertelde dat er helaas nog steeds gehandicapte kinderen in hutten verborgen worden gehouden en dus niet de zorg krijgen die zij zo hard nodig hebben... Ik hoop dat we de noodzaak van dit centrum en de enorme inzet van de medewerkers hier goed in beeld hebben kunnen brengen, want voortdurende steun vanuit Nederland blijft absoluut nodig voor dit prachtige, levensreddende werk!

De buitenspeelplaats van het centrum.

Filmen bij Jefferson thuis.

Dag 4

APRIL
14

Dit was de tweede dag van de opnames. Het is inmiddels laat en morgen moeten we alweer vroeg op. Toch wil ik nog schrijven over de vele muggen hier. Ik ben echt lek geprikt! En het is tropisch warm. Gevoelstemperatuur is 40° C. Maar dat geeft niet. We zijn hier met een doel! We hadden een indrukwekkende ochtend: er was een kindje met klompvoetjes dat ingegipt moest worden als voorbereiding op zijn komende operatie. Een ander kindje zagen we dat al driemaal een operatie had ondergaan voor zijn hazenlip. En met succes! Echt een succesverhaal. In de middag hebben we opnamen kunnen maken van Anderson Flores van 6 jaar dat door de geduldige hulp van onze fysiotherapeut nu met een kruk kan lopen. Wat een dapper kereltje. We hebben hem met de bus van Centro Nuevos Horizontes (ook door donateurs betaald!) opgehaald van thuis en naar school gebracht. Al met al weer een topdag met dit topteam!

Gevoelstemperatuur is 40° C. Maar dat geeft niet. We zijn hier met een doel!

Esteban met de dappere Andrea.

Dag 5

APRIL
15

Vandaag staat ons centrum voor hulp aan ondervoede kinderen op het programma. Hier worden ze gewogen, gemeten en krijgen ze een voedzaam ontbijt. Melk en voedings-supplementen gaan mee naar huis, voldoende tot de volgende afspraak. En ouders krijgen advies over hygiëne, zoals over handen wassen voor je gaat eten, voor ons zo vanzelfsprekend. Er was daar een klein ventje, Jefferson. Zeer ernstig ondervoed. Vale huid, dunne haartjes, lusteloos. We mochten hem thuis filmen. Een groot gezin, allemaal in die schamele hut met een dak van bananenbladeren.

Daarna hebben we Andrea gefilmd, een jongedame van 23 jaar, zwaar spastisch. Van dit krachtige meisje kregen we wat levenslessen mee: "Hoe zie jij je toekomst, Andrea? Wat zijn jouw dromen?" "Ik geloof niet in dromen, maar in de realiteit. Ik leef in de echte wereld. En daar zijn gelukkige en ongelukkige mensen. Ik vraag God of ik bij de gelukkigen mag horen, ondanks mijn handicaps."

Jeanette gaat vandaag terug naar Nederland. Ze heeft haar verplichtingen daar. Lillas, Hans en ik gaan door met het filmwerk.

Wat een moed voor een verlamd kind om zo te leren lopen!

Dag 6

APRIL
16

Het lijkt hier werkelijk steeds warmer te worden. We duiken vandaag in een project van jonge straatverkoptjes. 's Ochtends vroeg voor school begint, helpen ze hun moeder met broodjes en donuts maken voor de verkoop. Op zich is het meehelpen en meewerken geen probleem, maar je moet natuurlijk ook wel naar school kunnen. Dat wordt met dit programma gemotiveerd, want de gevaren van de straat loeren.

Maurizio is een knappe, stoere jongen die in ons Big Brothers & Sisters programma inmiddels een grote broer voor een aantal probleemkinderen is. Praten, helpen, advies geven, fun maken dat soort dingen. Met Maurizio zelf was het bijna erg fout gegaan. Hij heeft geleerd van zijn fouten en door begeleiding van een eigen Big Brother kwam hij erachter dat hij meer van z'n toekomst wilde maken. Hij liet ons een filmpje zien van een gang fight, een echte vechtpartij met blote vuisten. Niet leuk. Wel

Ze wonen met velen in een kleine houten hut.

werkelijkheid. Ouders werken vaak allebei en de kinderen zijn dan thuis en letten op elkaar en de baby. Ik was erg nieuwsgierig naar wat men in hun koelkast had, dus opende ik stiekem de deur.. Twee colaflessen gevuld met water, dat was alles. Meer niet. Wat een contrast met mijn koelkast zeg! Voor de mensen hier is vandaag vandaag en morgen zien ze wel weer verder.

Het transportmiddel hier in en om de stad is de scooter of motorfiets. Er zijn er zowat net zoveel als loslopende honden. Niet normaal. Ik mag de honden niet aaien, is mij gezegd, maar de meesten zijn ook echt niet om aan te raken. Ze liggen heerlijk languit op de warme ondergrond waar het ze maar uitkomt. Ook midden op de weg, maar schieten gelukkig net op tijd weg als je er met de auto aankomt.

Bijna dagelijks hebben we een vette regenbui en dan is alles nat en vies van de rode modder. En de meeste mensen wonen in houten hutten. Die zijn niet waterdicht. Ik stel me de zoi al voor. Net zoiets als op de camping in de tent met z'n allen hutje mutje, benauwd en vies.

Maar ik zit nu aan de Riber Plaza en Hans en Lilijs zijn hier omgevingsbeelden aan het schieten. Ik heb net een heerlijke en gezonde Asaai shake gedronken en kijk met verbazing naar al die motorfietsen die hier rondjes rijden, almaar om de plaza heen. Oud,

Twee colaflessen gevuld met water, dat was alles. Meer niet. Wat een contrast met mijn koelkast zeg!

jong, baby's op de arm of in een stoeltje. 2, 3, 4, 5 soms zelfs 6 personen op één motorfiets. Het is een sociaal ding hier, maar ik snap er niks van. Ze praten met elkaar van de ene motorfiets naar de andere motorfiets.

Dag 7

Filmdag 5 alweer. Nog steeds is het zo heet. Misschien ga ik eraan wennen. We zijn weer helemaal opgeladen door de goede nachtrust. Het interview met de bisschop stond voor vanochtend gepland. Met de belofte dat we na gedane arbeid heerlijk zouden gaan zwemmen. Het interview ging top. De man zegt zulke mooie dingen. De reden dat we het interview hier aan een stil meer moesten houden (de hobbelige, bobbelige weg ernaar toe is echt een drama), is omdat het in de stad werkelijk nergens stil is. Nergens. Scooters, vrachtwagens, harde muziek, airco, geblaf etc. Daarbij is dit een locatie waar de bisschop graag komt om rust te zoeken. Dus we gingen, we interviewden, we zwommen in het meer en lunchten. Simpel maar oh zo leuk. Vanwege de hitte koken, frituren of bakken ze vlees tot het geen kwaad meer kan. Kauwen dus op die kip.

Ik zit weer aan m'n gezonde shake aan het plein om dit op te schrijven en alle indrukken te laten dalen.

Ik voel me een bevoorrecht mens dat ik zo dicht bij iedereen kan en mag komen. Bedenk me net dat we halverwege de trip zijn... Nog een week voor de boeg.

Dag 8

M'n haren zitten door een mix van veel Deet, zonnebrand en zweet op mijn gezicht geplakt.... Op de planning staat het bezoeken van onze hospitaalboot, die uitvaart naar zeer afge-

Wat een hitte, maar het is prachtig in de jungle.

Bisschop Casey, dicht bij de mensen en door iedereen geliefd.

legen leefgemeenschappen in de jungle. Om 05.15 uur gingen we weg maar waar word je allereerst op getrakteerd? Een oogstrelende zonsopgang! Met van die snel veranderende luchten. Dan is het anderhalf uur rijden naar Guayaramerin om onze contactpersoon op te halen en nog eens 5 kwartier naar zo'n houten platschuit, die ons nog eens een half uur verder vaart. Door en langs de jungle. Vogelgeluiden overal. Al die prachtige junglebomen. Schitterend. Toen nog een 'stukje' van ongeveer een half uur bepakt en bezakt lopen naar de bewuste gemeenschap. Gelukkig konden we halverwege verder achterop 4 motorfietsen. Zij brachten ons naar de eindbestemming. In een jungle waait het niet, dat is raar. Dus het was heet, heter, heetst. Ik kan me niet herinneren ooit zo (continue) gezweet te hebben. Ik mocht weer leuk figureren in de film maar ben bang dat je straks een verlepte blanke aantreft. De gemeenschap wachtte in een kring al op de dokter

Lilias met de apparatuur achterop de motor.

en zuster en buiten wordt dan eerst gebeden en daarna consult gehouden. Interessant om te zien. In m'n ooghoek zag ik dat 4 meiden iets met 4 kippen deden. Dat werd de lunch dus brrrrr, ze moesten hard lachen om m'n blik toen ik zag dat zij die arme kippenbeestjes, die net nog gezellig rondscharrelden, aan het plukken waren... Daarna hup de ingewanden eruit, in de pan, lang koken, standaard rijst en yuca erbij en smullen maar...

Door onze lange en moeilijke tocht vandaag is het me eens te meer duidelijk geworden hoe geïsoleerd de mensen hier wonen. En er zijn families die nòg verder weg wonen. De hospitaalboot vaart eenmaal per 40 dagen langs dat gedeelte. Je zult maar iets mankeren of een ongeluk krijgen... De hospitaalboot vaart niet voor niets. Goed dat we hier hebben kunnen filmen!

Maar de muggen... nòg meer! En nu ook nog stekende vliegen erbij. M'n benen zien er niet meer uit. Na afloop konden we op de hospitaalboot mee terug naar de kleine houten schuit met deze keer een motorfiets en 2 extra mensen aan boord. Gezellig. Weer heerlijk teruggevaren, met de zon in 't gezicht en een hand in het warme water. Met de auto ruim 2 uur terug naar Riberalta gereden en een sprookjesachtige zonsopgang meegepakt.

De kinderen bloeien hier echt op!

Dag 9

Toen ik vanochtend wakker werd dacht ik dat ik de mazelen had. M'n benen jeuken verschrikkelijk. Morgen toch maar die lange broek aantrekken en het nog maar iets warmer hebben... We hadden een afspraak in Centro Curucusi in Guayaramerin vanochtend vroeg. Het is een opvangcentrum voor zeer arme kinderen. Ze worden allemaal met een bus opgehaald en ik denk wel 50 kinderen. Eerst een voedzaam ontbijt van havermout en een gefrituurde tortilla (die erg lekker was). Verder krijgen ze les en hulp met schoolwerk. Vandaag was er feest omdat de donateurs van Stichting Amazone Kinderen met elkaar een hagelwitte nieuwe Nissan autobus hebben gedoneerd. Een goede en veilige bus is met deze wegen wel nodig. Wat een prachtig ding! Deze werd vandaag door bisschop Casey ingezegend. Er waren slingers en ballonnen en er werd door de kinderen gezongen, helemaal leuk. Na het eten werden de kinderen met de nieuwe bus weer naar

huis gebracht. So far so good.

Maar toen kwam er een hoogzwangere vrouw met 6 jonge kindjes bij het centrum aan.

Zij vroeg of haar kinderen ook in de opvang konden worden opgenomen. We wilden haar graag inter-

De hospitaalboot vaart eenmaal per 40 dagen langs dat gedeelte. Je zult maar iets mankeren of een ongeluk krijgen...

Het logo staat op de nieuwe bus!

Pret voor de kinderen van Centro Nuevos Horizontes.

deze opvang was ze even stil... en toen brak ze. Snikkend vertelde zij ons dat ze niemand heeft die haar helpt. Man aan het werk, zij hoogzwanger en ook werk en de zorg voor al die kleintjes. Ze gooide het er allemaal uit. Toen kregen we het zelf ook te kwaad. Niet alleen van haar oprechte en wanhopige hulpvraag, maar ook blijdschap omdat dit programma haar zo kan helpen. En die emotie bleef toen we vanmiddag met elkaar de verschillende interviews doornamen. Mensen kunnen zonder eigen schuld het zoveel minder getroffen hebben, maar als dan geholpen kan worden huil je van blijdschap. We waren er echt stil van.

Later die middag hebben we in Guayaramerin nog onze prachtige nieuwe CETHA-school bekeken, waarvan in 2012 heel veel geld is gedoneerd. Super om in het echt te zien.

Dit was een speciale dag kun je wel zeggen. Morgen en donderdagochtend nog voor het filmwerk dan is 't voorbij. Dit team met geluidsvrouw Lillas, filmer Hans, gids, tolk en regelaar Esteban, is heel speciaal.

Dag 10

Ik heb gemengde gevoelens, want morgen gaan we weer naar huis... Ik was verstandig door een lange broek aan te trekken.

Bisschop Casey ontmoette vanochtend een man aan wie hij jaren geleden een studiebeurs had gegeven. Dankzij die studiebeurs – ook door de stichting gefinancierd – kon hij studeren voor arts. Hij is teruggekomen naar Riberalta en werkt nu in het ziekenhuis. Cirkeltje rond. Helpen met studie en hopen dat ze in hun eigen gemeenschap die talenten inzetten. Het was een heel leuke ontmoeting tussen die twee. Daarna hebben we radiostation Radio San Miguel bezocht en naar aanleiding daarvan een bezoek gebracht aan een gemeenschap 45 km verderop (lees IN de jungle), waar ouderen via de radio onderwijslessen volgen. We filmde hoe dat dan precies gaat. Die rit alleen al. De wegen hebben enorme kuilen en de paden worden steeds smaller het oerwoud in. 45 km is niet ver maar op die manier rijden 'a whole different cookie,' als ik Van Gaal mag citeren. De

vieren over het hoe en waarom. Bolivianen hebben een zekere trots en zullen niet snel zeggen hoe slecht ze het hebben. Ook zij dus niet. Maar op onze vraag hoe haar situatie zou zijn zonder

Snikkend vertelde zij ons dat ze niemand heeft die haar helpt.

natuur is hier overweldigend mooi. We hebben een interview gehouden met een man van 35 jaar die deze lessen volgt. Zijn moeder overleed heel jong en dan ga je gewoonweg niet naar school, dan heb je andere belangrijke dingen aan je hoofd. Deze les was op niveau van 8-jarigen, kun je nagaan. Ook weer mooi een project dat het cirkeltje rond maakt.

Morgen krijgen de kinderen uit Centro Nuevos Horizontes een soort feestje. Lekker badderen in zwembadje en lol maken. Ze hebben naast alle moeiten ook veel plezier, gelukkig. Daarna meteen door naar het vliegveld. Ik schets even: Morgen beginnen we (hoop ik) rond 11:00 uur aan terugreis. Riberalta - Trinidad. Dan Trinidad - Santa Cruz. Daar overnachten en dan zaterdag Santa Cruz - Sao Paulo/Brazilië. Als laatste de lange vlucht Sao Paulo - Amsterdam. Zondag einde ochtend thuis. Even op instellen en dan komt het vast goed. We zijn met z'n drieën en hebben het goed met elkaar. Met een lach en een traan ga ik hier vandaan!

Dag 12

Zo leuk vanochtend met de speciale kindjes in een buitenbadje in de schaduw. Wat hadden ze een plezier.

We hebben een lief afscheid gehad van alle medewerkers en vertrokken toen naar het vliegveld. Dat was het dus in Riberalta. Holland here we come! Afscheid genomen. Nu is het wachten tot we om 12:00 uur kunnen boarden. Dat werd al snel 14:00 uur. Tot we om 18:00 uur pas vernamen dat de flight gecancelled was. Nee toch!? We hebben 6 uur in snikhete hal zitten wachten en dan vliegt er niets! We waren er al voor gewaarschuwd dat dat hier zo kan lopen, vandaar dat er een extra dag is ingepland voor de internationale vlucht zaterdag. Nu maar hopen dat er morgen wel iets vliegt want anders... tsja dan weet ik het ook niet. We willen alledrie erg graag naar huis. We blijven maar weer mee-eten. Gelukkig waren onze kamers in het eenvoudige hotel nog beschikbaar.

In het oerwoud lessen volgen via Radio San Miguel.

Dag 13

APRIL
23

We zijn inmiddels al twee vliegtuigen verder. Geen hinder gehad van 't slechte weer van vannacht. Vanochtend de eerste vlucht en na 4 uur wachten de tweede. Nog lange niet op de helft maar al wel in Santa Cruz/Bolivia. Net vanuit het vliegtuig óp een regenboog gekeken, hoe cool is dat...?! Het is hier 15 graden koeler dan in de jungle en zoveel minder vochtig. Eigenlijk gaat alles nu voorspoedig. Hoe fijn!

Dag 14

APRIL
24

De terugreis: 14 dagen uit en thuis waarvan: 2 reisdagen heen, 3 reisdagen terug, 8 vliegtuigen, 8 verschillende vluchthavens, 17 uur wachttijd totaal, 9 filmdagen.

Wat een prachtige reiservaring was dit. Wat een onuitwisbare indrukken, wat een andere wereld zo ver weg van ons Nederland. Veel gezien en geleerd, ook van dit filmvak, de imposante natuur, prachtige mensen in een andere cultuur, mensen die mensen willen helpen. Overal zijn we supergastvrij onthaald. Ik weet weer dat ik veel heb om dankbaar voor te zijn. Ik hoop dat ik u met m'n geschreven stukjes een

inkijkje heb kunnen geven in het leven in de jungle. Ik hoop dat u daarmee meer begrip voor mensen hebt gekregen, die het minder hebben getroffen in het leven. Ik zie erg uit naar het resultaat straks, ruim 16 uur film moeten Hans en Liliás straks doorwerken. En wij voor onze campagnes zo'n 1.100 foto's.

Dank aan Monniek voor al het voorwerk, dank natuurlijk aan bisschop Casey, want hij was de directe reden van ons projectbezoek. En grote dank aan Esteban, die zoveel rollen moest vervullen: vertaler, chauffeur, regelaar, soms ook acteur. We hebben veel van hem gevraagd deze dagen. De foto's en de documentaire gaan we natuurlijk publiceren. In onze campagnes, op de website van de stichting, op facebook en... wie weet ook wel op TV....●

Carola en bisschop Casey.

De documentairemakers van Cinetic

In gesprek met Liliás en Hans Vernhout

Na zijn opleiding journalistiek maakte Hans veel informatieve tv-programma's voor de EO. Ruim 25 jaar geleden startte hij zijn eigen filmbedrijf Cinetic. Hans en zijn vrouw Liliás, die verantwoordelijk is voor het geluid, maken regelmatig documentaires en levensverhalen, daar ligt hun hart. Voor EO Metterdaad en andere tv-programma's heeft Hans inmiddels ruim 80 landen bezocht, waar hij veel bijzondere mensen heeft mogen ontmoeten en filmen.

"Ik vind het als filmmaker heel waardevol dat ik mensen in probleemsituaties, zoals grote armoede of de ontredde na een natuurramp, in beeld mag

brenge," zegt Hans. "Het gaat dan niet over dingen, maar over het leven van mensen. Als onze films en documentaires ervoor zorgen dat er hulpverlening op gang komt en daarmee een positieve ommekeer in het leven van anderen, dan maakt me dat erg blij."

Over de reis naar Bolivia zegt Hans: "Ik heb door mijn werk al veel armoede gezien, maar het went nooit. Als ik dan de veerkracht zie van de 23-jarige Andrea, die al sinds haar vroege jeugd spastisch is, maar niet bij de pakken gaat neerzitten, dan raakt me dat. Of de jonge Anderson - ook al zo'n knokker - die met intensieve hulp van Amazonekinderen heeft leren ►

Hans en Liliás filmen de Mi Amigo II, onze hospitaalboot.

In gesprek met Liliás en Hans Vernhout - Vervolg artikel pag. 7

lopen en nu naar school gaat en weer hoop voor de toekomst heeft, ja, daar word ik erg enthousiast van." Hij vervolgt: "Zo waren er veel momenten tijdens de reis waarop je verdriet voelt als je mensen ziet lijden. Daarom is het zo mooi dat bisschop Casey en zijn medewerkers zich met zoveel passie over deze kwetsbare mensen ontfermen."

Liliás let tijdens de opnames niet alleen op het geluid van de stemmen, maar ook op dat van de omgeving. Lachend zegt ze: "Dat was in Riberalta nog een hele uitdaging, want overal en altijd heb je de herrie van langsrijdende motorfietsen. Als je dan eindelijk een rustig plekje hebt gevonden om te filmen, dan klinkt er ineens harde muziek uit een karaokebar, of gaan er zwerfhonden onophoudelijk blaffen! Zelfs diep in het oerwoud was het niet stil. Wat dacht je van die heftig zoemende muggen om onze hoofden?"

Ook Liliás is onder de indruk van alle ontmoetingen in Bolivia. "Het viel me op hoe vriendelijk, maar ook trots de mensen zijn," vertelt ze. "Ze zijn enorm gastvrij en behulpzaam, maar geven hun zorgen en noden niet snel toe. 'We hebben genoeg te eten,' zeggen ze dan, terwijl wij zagen dat er alleen maar rijst was. Als je je dan bedenkt dat wij het in Nederland maar heel vanzelfsprekend vinden dat er onderdak, goede voeding en onderwijs is, en je ziet dat deze mensen dat niet aan hun kinderen kunnen geven, dan bloedt je hart."

Op de vraag wanneer ze tevreden zijn over de documentaire, laat Liliás ons weten: "Als mijn werk bijdraagt aan een indrukwekkende film, waardoor deze een goed beeld geeft van het werk van Stichting Amazone Kinderen, dan ben ik blij." En Hans voegt

eraan toe: "Ik hoop dat de kijker straks door de film gaat begrijpen hoe moeilijk het leven in Bolivia is. We hebben echter ons best gedaan om niet alleen het verdriet en de moeiten van de mensen in beeld te brengen, maar óók de passie waarmee bisschop Casey, Esteban Niemira en alle medewerkers kwetsbare kinderen en volwassenen helpen. Liliás en ik zijn daar enorm van onder de indruk gekomen. Als dat straks bij de kijkers ook gebeurt, waardoor zij nog meer bereid zijn hun (financiële) steentje bij te dragen, dan ben ik als filmmaker tevreden." ●

Colofon

Stichting Amazone Kinderen

Postbus 264

2700 AG Zoetermeer

Tel.: 079 -362 07 03

E-mail: info@amazonekinderen.nl

Website: www.amazonekinderen.nl

IBAN: NL18ABNA0409923885

K.v.K. 412 265 91

STICHTING
AMAZONE KINDEREN
STICHTING TER ONDERSTEUNING VAN DE ARMEN IN HET AMAZONEGEBIED

Stichting Amazone Kinderen is een kleine organisatie die groot werk wil doen. Zij wordt door de Belastingdienst aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling en heeft tot doel armlastigen in het Amazonegebied van Bolivia, in het bijzonder de kinderen, hulp te bieden door het verschaffen van financiële middelen voor medische zorg, educatie en andere projecten die erop gericht zijn de levensomstandigheden van de kansarmen nu en in de toekomst te verbeteren. Onze activiteiten in Nederland zijn erop gericht donateurs te werven en hun aandacht te vragen voor dit belangrijke werk.

**Blijft u ons belangrijke werk ondersteunen? Zij hebben uw vriendschap en steun zo nodig, in gebed maar zeker ook financieel. Alleen met uw donaties kan het werk van St. Amazone Kinderen door blijven gaan.
Namens de kinderen en hun families, **ontzettend bedankt !****